

at berøve Byen et stort Opland, som vilde gaa over til en anden By, saa var det noget ganske andet, men her er jo ikke Tale om at berøve Byen noget nævneværdigt, og ved denne Sag burde Byinteresser efter min Mening ikke være det afgørende. Nej, hvad man her maa se paa, er Statens og Beboernes Tarv.

Formanden: Tiden for den korte Bemærkning er omme.

K. Kristiansen: Jeg vil altsaa blot sige . . .

Formanden: Er omme!

Folketingsmanden for Københavns 10de Valgkreds har Ordet for en kort Bemærkning.

J. Jensen (Københavns 10de Valgkreds): Det var en Udtalelse fra den ærede første Ordfører, der kaldte mig frem. Jeg blev meget forbavset ved, at det ærede Medlem med Hensyn til Ændringerne under Nr. 23 udtalte, at man kunde imødegaa kollektive Edserklæringer ved at fastsætte, at der skulde ydes en Betaling for Modtagelsen af dem. Derom har der ikke været Tale med et eneste Ord i Udvalget, og derimod strider ogsaa selve Forslagets Tekst. Der staar nemlig i det sidste Punktum, at „Bevis for dens Afgivelse udstedes uden Betaling“. Det er ganske vist ogsaa noget ejendommeligt at tænke sig, at man skal betale for at faa Lov til at afgive Erklæringen, og saa faar man Beviset for Erklæringens Afgivelse gratis. I hvert Tilfælde hører det til den Slags Ting, som jeg synes, man med et mildt Ord har Lov til at betegne som Juristeri. Men jeg ønsker at erklære, at hvis det var blevet sagt i Udvalget, vilde jeg ikke have været Medforslagsstiller til det foreliggende Forslag, og derfor staar alt, hvad der i den Henseende er sagt af den ærede Ordfører, fuldstændig for hans egen Regning, al den Stund der ikke er nævnt et eneste Ord om det i Udvalget, og Teksten i Forslaget ogsaa taler ganske i modsat Retning af, hvad den ærede Ordfører sagde. Jeg ønsker at afgive denne Erklæring, for at man ikke, hvis jeg forholdt mig tavs, skulde kunne gaa ud fra, at der laa noget andet i det Forslag, end man kan læse af Ordene.

Justitsministeren (Alberti): Jeg har begæret Ordet for at udtale mig netop om samme Punkt, idet jeg har fundet, at jeg

burde udtale om dette, at hos mig har der ved Forhandlingerne om Ændringsforslaget under Nr. 23 og tilsvarende Forslag i Strafferetsplejen, ikke været nogen Forudsætning om, at Modtagelse af saadanne Erklæringer skulde være en Gebyrssag, noget, der skulde betaales Gebyr for. Jeg maa naturligvis ganske give den ærede Ordfører Ret i, at det er et Spørgsmaal, som formelt set meget vel kan optages, naar Gebyrloven kommer til Forhandling, men jeg maa tilstaa, at jeg ikke har tænkt mig ved Overvejelserne eller Forhandlingen om denne Paragraf, at der skulde betaales Gebyr for Modtagelsen af den Erklæring. Og for mig stiller det sig som meget tvivlsomt, om det vil være rigtigt at forlange Gebyr, da navnlig Erklæringen om, at vedkommendes religiøse Tro forhindrer ham i at aflægge Ed, i mange Tilfælde vil kunne ventes at komme fra uformuende, hvem man ikke bør paalægge en tvungen Udgift, for at de kunne tilfredsstille deres religiøse Trang. Noget ganske andet er, at jeg tror, at saaledes som Lovforslaget bliver affattet, vil en Dommer kunne nægte at modtage en kollektiv Erklæring og forlange en Erklæring fra hver enkelt Person, som ønsker at benytte Reglen i § 287 og i § 778. Jeg tror, at saaledes som disse Paragraffer nu blive affattede, vil Dommeren kunne afslaa at modtage Erklæringer fra en Kreds af Personer under et og henvise dem til at komme hver med sin Erklæring, saaledes at man derigennem vil kunne undgaa den Agitation, som den ærede Ordfører (Krabbe) fandt uheldig, og som jeg fuldstændig kan give ham Ret i, vilde være meget uheldig.

Alfred Christensen: Jeg tager neppe meget Fejl i, at en meget stor Del af Diskussionen i Dag maa eller vil af dem, som senere komme til at læse, tale om eller tænke over Forhandlingerne her paa Rigsdagen om Retsreformen, blive betragtet som overflødig, overflødig af to Grunde. For det første, hvad Sagens Genstand angaar. De to Byer, Viborg og Aarhus, deres Beliggenhed og deres Stilling til Retsreformen er drøftet fuldstændig tilstrækkeligt ved Lovforslagets 2den Behandling. Dernæst ogsaa med Hensyn til Udfaldet af, hvor den eventuelle vestre Landsret skal have sit Sæde; thi det er ligeledes afgjort ved 2den Behandling. Mellem 2den og 3die Behandling har Udvalget arbejdet, og dette 15 Mands Udvalg er i fuld Enighed med Justitsministeren fremkommen med Bemærkninger og med